

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศ และประเทศไทยเป็นผู้ผลิตเป็นอันดับ 1 ของโลก ซึ่งมีพื้นที่ปลูกยาง 12,618,792 ไร่ กระจายอยู่ในภาคใต้ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ ให้ผลผลิตปีละ 2.86 ล้านตัน ในการผลิตยางมีประเทศคู่แข่งทางการค้าที่สำคัญ เช่น อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฉะนั้นในการผลิตยางจำเป็นต้องมีความรู้และการใช้เทคโนโลยีในการเพิ่มผลผลิตยาง ตั้งแต่ก่อนและหลังเปิดกรีดยางของเกษตรกร โดยการนำวิชาการและเทคโนโลยีก่อนเปิดกรีดยาง เช่น การเตรียมพื้นที่ที่เหมาะสม การคัดเลือกพันธุ์ผลผลิตสูง การเกษตรกรรมที่ดี การดูแลบำรุงรักษาสวนยางให้สมบูรณ์และได้ขนาดตามหลักวิชาการ เป็นต้น และเทคโนโลยีหลังเปิดกรีดยาง เช่น การเปิดกรีดยาง การกรีดยาง การผลิตยางแผ่นดิบการแปรรูปยางผลิตภัณฑ์ยาง การบำรุงรักษาสวนยาง ตลอดจนการพัฒนาคุณภาพยางและการตลาดจำหน่ายยางจากการใช้เทคโนโลยีที่ถูกต้องและเหมาะสมจะทำให้เกษตรกรลดต้นทุนในการผลิต อายุการกรีดยางนานทำให้ได้ผลตอบแทนที่คุ้มค่า และพัฒนาการผลิตยาง สู่อุตสาหกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่เกษตรกร และประเทศชาติ

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัยเรื่องนี้ เพื่อศึกษาสภาพเศรษฐกิจสังคมและศึกษาความรู้และการใช้เทคโนโลยีก่อนและหลังเปิดกรีดยาง ตลอดจนปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีในการผลิตยาง การแปรรูปผลิตภัณฑ์ยาง และการตลาดของสมาชิกตลาดกลางยางพารา จังหวัดนครศรีธรรมราช

1.2 วิธีการดำเนินการวิจัย

1.2.1 ประชากร ประชากรในการวิจัยเป็นสมาชิกตลาดกลางยางพาราจังหวัดนครศรีธรรมราชและเครือข่าย 9 อำเภอคือ ตลาดกลางยางพารา อำเภอช้างกลาง ตลาดเครือข่าย อำเภอนอม อำเภอสิชล อำเภอลานสกา อำเภอทุ่งสง อำเภอบางขัน อำเภอถ้ำพรรณรา อำเภอ นบพิตำ และกิ่งอำเภอจุฬาภรณ์ จำนวนสมาชิก 500 คน

1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย จากประชากรทั้งหมด 500 คน โดยใช้สูตร Taro Yamane ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 จะได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 222 คน

1.2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) ใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง คำถามแบบปลายเปิดและปลายปิด
ตอนที่ 1 สภาพข้อมูลพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของสมาชิกตลาดกลางยางพารา

ตอนที่ 2 ความรู้ด้านยางพาราของสมาชิกตลาดกลางยางพารา

ตอนที่ 3 การปฏิบัติและการใช้เทคโนโลยีก่อนและหลังเปิดกรีดยางของสมาชิกตลาดกลางยางพารา

ตอนที่ 4 ปัญหาและข้อเสนอแนะของเกษตรกร

2) การทดสอบเครื่องมือ โดยนำแบบสัมภาษณ์ทำการทดสอบโดยวิธีสัมภาษณ์ เพื่อหาความเชื่อมั่น กับสมาชิกที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 20 คน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนที่ไปปฏิบัติจริง

1.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) เก็บข้อมูลปฐมภูมิ (primary data) โดยวิธีการสัมภาษณ์ประชากรกลุ่มตัวอย่าง ของสมาชิกตลาดกลางยางพาราและตลาดเครือข่าย จำนวน 9 อำเภอ กลุ่มตัวอย่าง 222 คน

2) เก็บข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) ค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากรายงานเอกสารวิชาการสิ่งพิมพ์ต่างๆ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพพื้นฐานของสมาชิกใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าความถี่ แปลความหมายของระดับความสำคัญของปัญหาและความรู้และการใช้เทคโนโลยียางพาราก่อนและหลังเปิดกรีด แล้วนำค่าเฉลี่ยของระดับความสำคัญในแต่ละระดับมาเทียบค่าเฉลี่ยแล้วแปลความหมาย

1.3 ผลการวิจัย

1.3.1 สภาพทางสังคมทั่วไปและข้อมูลด้านอื่น ๆ ของสมาชิกตลาดกลาง

1) สภาพทางสังคมทั่วไปของสมาชิกตลาดกลางพบว่าสมาชิกส่วนใหญ่เป็นเพศชาย โดยมีอายุเฉลี่ย 49.02 ปี นับถือศาสนาพุทธ จบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนต้น มีสมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.22 คน เป็นสมาชิกใช้แรงงานเต็มเวลา โดยมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการทำเกษตรมากที่สุด ได้แก่เครื่องสูบน้ำ

2) ด้านสภาพสังคมของสมาชิกตลาดกลางยางพารา พบว่าสมาชิกเป็นสมาชิกกลุ่ม การได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องยางพาราส่วนใหญ่ได้รับความรู้จากสื่อวิทยุ โทรทัศน์และสมาชิกร้อยละ 51.80 ไม่เคยไปศึกษาดูงาน ส่วนการฝึกอบรมเกี่ยวกับยางพาราร้อยละ 41.40 สมาชิกได้อบรมเรื่องการปลูกสร้างสวนยาง และผลประโยชน์ที่สมาชิกได้รับจากตลาดกลางยางพารามากที่สุด คือ การได้พัฒนาคุณภาพยางตามมาตรฐาน และอันดับรองลงมาทำให้ได้ราคายางดีขึ้น

3) ข้อมูลด้านอื่นๆของสมาชิกตลาดกลาง พบว่าสมาชิกตลาดกลางส่วนใหญ่มีระยะทางจากบ้านพักถึงสวนยางน้อยกว่า 3 กิโลเมตร โดยมีระยะทางเฉลี่ย 4.82 กิโลเมตร และร้อยละ 34.60 สมาชิกมีระยะทางจากบ้านพักถึงตลาดกลางน้อยกว่า 6 กิโลเมตร สมาชิกส่วนมากขายยางเดือนละ 2 ครั้ง โดยเฉลี่ยสมาชิกขายยาง 2.33 ครั้งต่อเดือน และสมาชิกรู้จักตลาดกลางยางพาราจากเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร สมาชิกส่วนมากต้องการให้ภาครัฐขยายตลาดกลางเครือข่าย ส่วนการขนส่งยางจำหน่ายของสมาชิกส่วนใหญ่ขนส่งโดยรถจักรยานยนต์ ร้อยละ 47.30 และการบริการของเจ้าหน้าที่ตลาดกลางมีความเห็นว่าการบริการโปร่งใส และการบริการดีเป็นกันเอง

4) สภาพทางเศรษฐกิจของเกษตรกร

(1) พื้นที่ปลูกผลิตราย พบว่าสมาชิกตลาดกลางร้อยละ 36.90 ถือครองที่ดินน้อยกว่า 21 ไร่ สมาชิกถือครองโดยเฉลี่ย 40.28 ไร่ และร้อยละ 52.30 สมาชิกมีพื้นที่ปลูกยาง น้อยกว่า 20 ไร่ โดยมีพื้นที่ปลูกยางเฉลี่ย 33.89 ไร่ จากสมาชิกจำนวน 130 คน ร้อยละ 53.80 สมาชิกมีสวนยางก่อนเปิดกรีด น้อยกว่า 10 ไร่ โดยมีสวนยางก่อนเปิดกรีดเฉลี่ย 14.98 ไร่ จากสมาชิกจำนวน 214 คน ร้อยละ 41.10 สมาชิกมีสวนยางเปิดกรีดแล้ว 10-30 ไร่ โดยมีสวนยางเปิดกรีดเฉลี่ย 26.59 ไร่ พื้นที่ทำการเกษตรกรอื่น ๆ จากสมาชิกจำนวน 122 คน ร้อยละ 41.00 มีพื้นที่ทำการเกษตรอื่น ๆ น้อยกว่า 5 ไร่ โดยสมาชิกมีพื้นที่เกษตรอื่น ๆ เฉลี่ย 12.41 ไร่ ผลผลิตยางส่วนมากสมาชิกผลิตได้น้อยกว่า 5,000 กิโลกรัมต่อปี โดยผลิตได้เฉลี่ย 7,740.05 กิโลกรัมต่อปี จากสมาชิก 214 คน ส่วนมาก มีวันกรีดยาง 100-130 วัน โดยสมาชิกกรีดยางเฉลี่ย 136.18 วันต่อปี

(2) รายได้รายจ่ายหนี้สินและแรงงานการทำบัญชีรายรับรายจ่าย พบว่า สมาชิกส่วนมาก มีรายได้ทั้งหมด 200,000 – 800,000 บาทต่อปีโดยสมาชิกมีรายได้เฉลี่ย 482,938 บาทต่อปี จากสมาชิก 214 คน ร้อยละ 35.80 มีรายได้จากการขายยางกับตลาดกลางมากกว่า 210,000 บาทต่อปี สมาชิกมีรายได้จากการขายยางกับตลาดกลางเฉลี่ย 327,501.10 บาท ต่อปี จากสมาชิก 189 คน ส่วนใหญ่ มีรายได้จากการขายยางนอกตลาดกลาง น้อยกว่า 100,000 บาทต่อปี โดยสมาชิกมีรายได้ขายยางนอกตลาดกลางเฉลี่ย 127,640.40 บาทต่อปี จากสมาชิก 102 คน ร้อยละ 54.5

มีรายได้จากการขายสินค้าเกษตรอื่น น้อยกว่า 10,000 - 50,000 บาทต่อปีโดยสมาชิกมีรายได้จากการขายสินค้าเกษตรอื่น ๆ เฉลี่ย 87,545.13 บาทต่อปี จากสมาชิก 157 พบว่าสมาชิกมีรายได้จากการขายสินค้าบริการเฉลี่ย 37,529.41 บาท รายจ่ายเกี่ยวข้องกับการผลิตยางโดยเฉลี่ย 160,753.10 บาท หนี้สินในครอบครัวเฉลี่ย 168,331.21 บาท รายจ่ายของครอบครัว ทั้งปี 2548 โดยเฉลี่ย 118,512.60 บาท การใช้แรงงานในครัวเรือนที่ใช้ในสวนยาง โดยเฉลี่ย 2.58 คน แรงงานจ้างที่ใช้ในสวนยางเฉลี่ย 2.83 คน ค่าจ้างแรงงานรายวันโดยเฉลี่ย 210.10 บาทต่อคน แรงงานในครัวเรือน ที่ใช้กรีดยางโดยเฉลี่ย 2.18 คน แรงงานจ้างที่ใช้กรีดยาง โดยเฉลี่ย 2.61 คน และสมาชิกส่วนใหญ่ไม่มีการทำบัญชีรายรับรายจ่ายในครอบครัว

1.3.2 ระดับความรู้เกี่ยวกับการผลิตยางพาราของสมาชิกตลาดกลาง

1) ระดับความรู้เกี่ยวกับยางพารา พบว่าสมาชิกส่วนมาก มีความรู้ปานกลาง ตอบถูก 21-25 คะแนน ร้อยละ 21.20 มีความรู้ค่อนข้างมาก ตอบถูก 26-30 คะแนน และร้อยละ 2.60 มีความรู้มาก ตอบถูกมากกว่า 30 คะแนน โดยสมาชิกตอบถูกคะแนนเฉลี่ย 23.06 คะแนนจากคำถามทั้งหมด 37 ข้อ

2) ความรู้ของสมาชิกด้านการผลิตยาง

(1) ความรู้ทั่วไปการผลิตยาง สภาพโดยทั่วไปของการปลูกยางสมาชิก ร้อยละ 76.10 มีความรู้เรื่องการปลูกยางที่ลาดชัน ต้องทำขั้นบันได ร้อยละ 72.07 มีความรู้เรื่องดินที่เหมาะสมต่อการปลูกยางควรมีหน้าดินลึกไม่น้อยกว่า 1 เมตร

(2) ด้านพันธุ์ยาง ร้อยละ 50.09 สมาชิกมีความรู้การปลูกสร้างสวนยางที่ดีไม่ควรปลูกเฉพาะพันธุ์ยาง RRIM 600 ร้อยละ 44.10 มีความรู้พันธุ์ยาง RRIM 600 RRIT 251 และ BPM 24 เป็นยางพันธุ์ชั้น 1

(3) ด้านการเตรียมพื้นที่ ร้อยละ 77.50 สมาชิกมีความรู้การเตรียมพื้นที่ปลูกยางต้องโค่นยางเก่า เผาปรน ร้อยละ 69.80 เตรียมพื้นที่ต้องไถพรวน 3 พาน 7 ร้อยละ 24.80 มีความรู้ไม่โค่นในฤดูฝน

(4) ด้านการปลูกยางสมาชิก ร้อยละ 79.30 มีความรู้เรื่องยางที่ปลูกคือ ยางชำถุงขนาด 1-2 ฉัตร เท่านั้น ร้อยละ 74.80 มีความรู้เรื่อง ระยะปลูก 3 x 7 และ 2.5 x 8 เมตร เรื่องของขนาดของหลุมปลูกยาง 50x50x50 เซนติเมตร มีความรู้ร้อยละ 34.70

(5) ด้านการดูแลรักษาสวนยาง สมาชิก ร้อยละ 96.40 ใช้น้ำยเคมีสูตร 20-8-20 ก่อนเปิดกรีดยาง ร้อยละ 91.00 มีความรู้การปลูกพืชคลุมดินในส่วนเรื่องความรู้การปลูกสร้างสวนยางไม่มีความจำเป็นต้องมีการปลูกซ่อม การใส่ปุ๋ยยางควรใส่ชิดโคนต้นยางและตัดแต่งกิ่งควรโน้มต้นยางลงมาตัดแต่ง ร้อยละ 38.50 32.90 และ 17.60

(6) ด้านโรคและศัตรูยางสมาชิกร้อยละ 97.70 มีความรู้โรคยางพาราที่สำคัญคือ โรคใบโรคดำดั้น โรคหน้ากรีด โรครากร ร้อยละ 89.60 มีความรู้การป้องกันโรคใบร่วงที่ดีคือการปลูกพันธุ์ยางด้านทานส่วนความรู้ศัตรูยางที่สำคัญคือปลวก หนอนทราย เพลี้ยหอย และโรคใบร่วงเป็นโรครุนแรงที่สุดสำหรับพันธุ์ BPM 24 ร้อยละ 65.50 และ 12.60

(7) ด้านการกรีดยาง สมาชิกทั้งหมดมีความรู้ขนาดต้นกรีดยัดรอบต้น 50 เซนติเมตร สูงจากระดับพื้นดิน 150 เซนติเมตร และการเปิดกรีดหน้ายางทำมุม 30 องศา กับแนวราบร้อยละ 91.40 ส่วนระบบกรีดที่เหมาะสมคือกรีดครั้งต้นวันเว้นวัน การเปิดกรีดยางจากขวาไปซ้าย สมาชิกมีความรู้ 42.80 และ 38.30

3) ความรู้ของสมาชิกด้านผลิตภัณฑ์ยางและการแปรรูป

(1) ด้านการผลิตแผ่นดิบ สมาชิกมีความรู้การกรีดยางด้วยรับน้ำยางถึงรวมยางต้องมีความสะอาดและการผลิตยางแผ่นชั้นดีต้องสะอาดบางสีสม่ำเสมอร้อยละ 99.50 เท่ากันส่วนการกรองน้ำยางใช้กรองเบอร์ 40 และ 60 สมาชิกมีความรู้ร้อยละ 90.50 เท่ากัน สำหรับการผลิตยางแผ่นดิบคุณภาพชั้น 3 ความชื้นไม่เกิน 3 เปอร์เซ็นต์ การทำให้ได้น้ำยางจับตัว ใช้กรดฟอร์มิค 90 เปอร์เซ็นต์เจือจาง (อัตรา 2 ช้อนแกงต่อน้ำ 3 กระป๋องนม) และการผลิตยางแผ่นดิบใช้น้ำยาง 4 ลิตรต่อ น้ำ 1 ลิตร สมาชิกมีความรู้ ร้อยละ 89.90, 80.60, และ 32.90

(2) ด้านแปรรูปผลิตภัณฑ์ยาง สมาชิกร้อยละ 83.80 มีความรู้เรื่องยางธรรมชาติสามารถแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์หลอดคอกยางยานพาหนะ ส่วนยางแผ่นดิบสามารถแปรรูปเป็นยางแผ่นรมควันได้มีความรู้ร้อยละ 19.8

4) ความรู้ด้านตลาดกลางยางพารา

(1) ด้านตลาดยางแผ่นดิบ สมาชิกร้อยละ 84.20 มีความรู้เรื่อง การขายยางที่ตลาดกลางต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของตลาดส่วนความรู้เรื่องตลาดกลางพาราในบางครั้งจะไม่ประกาศราคากลางให้ทราบล่วงหน้าและตลาดกลางยางพาราจะรับซื้อเฉพาะยางแผ่นดิบคุณภาพ 3 มีความรู้ร้อยละ 72.50 และ 59.50

(2) ด้านตลาดยางแผ่นรมควัน สมาชิกมีความรู้เรื่องผลิตยางแผ่นรมควันจำหน่ายตลาดกลางต้องมีคุณภาพชั้น 3 และตลาดกลางยางพารามีการซื้อขายยางแผ่นรมควัน ร้อยละ 48.20 และ 44.60

1.3.3 การปฏิบัติและการใช้เทคโนโลยีก่อนและหลังเปิดกรีดของสมาชิกตลาดกลาง

1) ก่อนเปิดกรีดพบว่าสมาชิกร้อยละ 99.50 มีการปฏิบัติหรือใช้เทคโนโลยี เรื่องการปลูกยางมีการคัดเลือกพันธุ์ให้ผลผลิตสูงเหมาะสมกับสภาพพื้นที่ และการปลูกยางจะใช้วัสดุปลูกยางชำถุง ขนาด 1-2 นิ้วตรรองลงมาร้อยละ 99.10 เรื่องการเตรียมพื้นที่ปลูกยางทำการ โคน

ต้นยางเก่า เฝ้าปรน ไถปรับสภาพพื้นที่และถ้ำต้นยางตายหลังปลูกต้องปลูกซ่อมภายใน 2 เดือน ก่อนหมดฝน สำหรับการลดต้นทุนการปลูกสร้างสวนยางมีการผสมปุ๋ยเคมีใช้เอง หลังปลูกยางมีการปักหลักยึดลำต้นและการใส่ปุ๋ยโดยการหว่านรอบโคน ขุดหลุมกลบ สมาชิกปฏิบัติหรือใช้ เทคโนโลยีร้อยละ 50.50 ,61.30 และ 66.70

2) หลังเปิดกรีด พบว่าสมาชิกร้อยละ 97.30 สมาชิกปฏิบัติโดยการทำความสะอาดอุปกรณ์ด้วยล้างถังรวมน้ำยางทุกครั้งที่ใช้ ส่วนการลับมีดกรีดยาง ให้คมทุกวันก่อนกรีดยาง ปฏิบัติหรือใช้เทคโนโลยีร้อยละ 95.00 สำหรับการเปิดกรีดยางต้องวัดขนาดเส้นรอบวง 50 เซนติเมตร จากระดับพื้นดิน 150 เซนติเมตรปฏิบัติหรือใช้เทคโนโลยี ร้อยละ 92.50 สำหรับเรื่องมีการกรีดยางเวลา 06.00 – 08.00 น การกำจัดวัชพืชในสวนยางหลังเปิดกรีด ปีละ 2 ครั้ง การบันทึกการปฏิบัติงานในสวนยางทุกครั้งปฏิบัติและมีการแบ่งหน้ากรีดครั้งต้นกรีดวันเว้นวัน ปฏิบัติร้อยละ 20.70,27.50,43.70 และ 49.50

1.3.4 ปัญหาและข้อเสนอแนะในการปลูกยางพารา

1) ปัญหา ในการปลูกยางพาราประเด็นปัญหาใหญ่ ๆ 6 ด้าน ได้แก่

(1) ด้านการผลิต พบว่า สมาชิกมีปัญหาในระดับปานกลาง คือ การกรีดยาง ระบบกรีดยาง วิธีกรีดยาง โรคและศัตรูยาง การดูแลรักษาสวน การคัดเลือกพันธุ์ยาง วัสดุปลูกยาง การปลูกยาง และสมาชิกมีปัญหาเล็กน้อย คือ แหล่งจำหน่ายปุ๋ย ราคาปุ๋ยเคมี การเตรียมพื้นที่สภาพพื้นที่ปลูกยางทั่วไป โดยสรุปสมาชิกมีปัญหาในระดับปานกลาง

(2) ด้านแปรรูป และผลิตภัณฑ์ยาง พบว่าสมาชิกมีปัญหาในระดับปานกลางในทุกเรื่องคือ เทคโนโลยีการแปรรูป โรงเรือน เครื่องมืออุปกรณ์การผลิต เครื่องจักรในการผลิตยาง แหล่งน้ำในการผลิตยางแผ่นดิบ โดยสรุปสมาชิกมีปัญหาในระดับปานกลาง

(3) ด้านการตลาดยางพารา พบว่า สมาชิกมีปัญหา มาก คือ การจ่ายเงินค่ายาง และมีปัญหาระดับปานกลาง คือ การคัดคุณภาพ การชั่งน้ำหนักยาง การบริการของเจ้าหน้าที่ ขั้นตอนการลงทะเบียนเป็นสมาชิกจำหน่าย โดยสรุปสมาชิกมีปัญหาในระดับปานกลาง

(4) ด้านความรู้เรื่องยาง พบว่าสมาชิกมีปัญหาในระดับปานกลางทุกเรื่อง คือ การตลาดยางพารา การปลูกสร้างสวนยาง และเรื่องการผลิตยางแผ่นชั้นดี โดยสรุปสมาชิกมีปัญหาในระดับปานกลาง

(5) ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐเกี่ยวกับยางพารา พบว่าสมาชิกมีปัญหาในระดับปานกลาง คือ การสนับสนุนเงินทุนหมุนเวียน การพยุงราคายางพารา การฝึกอบรมศึกษางานด้านยาง และการขอสงเคราะห์สวนยางปลูกแทนใหม่ เกษตรกรมีปัญหาเล็กน้อยคือ โรงเรือนการผลิตยาง โดยสรุปสมาชิกมีปัญหาในระดับปานกลาง

(6) ด้านสภาพแวดล้อมในการดำเนินการด้านยางพารา พบว่า สมาชิกมีปัญหาระดับปานกลาง คือ การคมนาคมในพื้นที่ การได้รับข้อมูลข่าวสารและสถานที่จัดตลาดกลางกับการมาจำหน่าย โดยสรุปสมาชิกมีปัญหาในระดับปานกลาง (เฉลี่ย 1.82)

2) ด้านข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะของเกษตรกรได้เสนอแนะใน 6 ด้าน คือด้านบริการความรู้เรื่องยาง การใช้เทคโนโลยีการผลิตยาง การใช้เทคโนโลยีแปรรูปและผลิตภัณฑ์ยาง ด้านการตลาด ด้านสนับสนุนจากภาครัฐ ด้านการจัดการกับสภาพแวดล้อม พบว่าเกษตรกรได้เสนอแนะด้านบริการ ความรู้เรื่องยาง โดยให้หน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานราชการมีการจัดฝึกอบรมถ่ายทอดความรู้เรื่องการป้องกันกำจัดโรคและศัตรูยาง เป็นลำดับสำคัญถึงร้อยละ 63.95 รองลงมาเกษตรกรเสนอแนะด้านการใช้เทคโนโลยีการแปรรูปยาง ร้อยละ 54.59 ได้แก่การให้ความรู้เกี่ยวกับการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตยางแผ่นคุณภาพดี เกษตรกรร้อยละ 40.09 เสนอแนะด้านการสนับสนุนจากภาครัฐ ในด้านงบประมาณและการจัดวัสดุอุปกรณ์ เกษตรร้อยละ 32.88 เสนอแนะด้านการใช้เทคโนโลยีการผลิตยาง ในด้านการแนะนำการใช้ปุ๋ยอินทรีย์ร่วมกับปุ๋ยเคมีในสวนยาง เกษตรกรร้อยละ 31.08 เสนอแนะด้านการตลาดกลางยางพารา ควรมีการจัดตั้งกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางเป็นการรวมกลุ่มผู้ผลิตและจำหน่าย ส่วนในด้านการจัดการสภาพแวดล้อมเกษตรกร ร้อยละ 24.31 เข้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตรเสนอแนะให้ทำปุ๋ยหมักไว้ใช้ในสวนยาง

2. อภิปรายผล

จากการศึกษาทางสภาพสังคมและเศรษฐกิจ ระดับความรู้ การปฏิบัติและการใช้เทคโนโลยีก่อนและหลังเปิดกรีดยาง และปัญหาข้อเสนอแนะของสมาชิกตลาดกลางยางพาราจังหวัดนครศรีธรรมราช จากการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยดังนี้

2.1 ด้านสภาพสังคมทั่วไป และข้อมูลอื่นๆ ของสมาชิกตลาดกลาง จากผลการศึกษาพบว่า สมาชิกส่วนใหญ่เป็นเพศชาย นับถือศาสนาพุทธ การศึกษาระดับประถมศึกษา มีสมาชิกในครัวเรือน เฉลี่ย 4.22 คน มีการใช้แรงงานเต็มเวลาถึงอำนวยความสะดวกในการเกษตร ส่วนมากจะเป็นเครื่องสูบน้ำ เครื่องตัดหญ้า ตามสภาพการจัดการสวนด้านสังคมพบว่าสมาชิกส่วนใหญ่เป็นสมาชิกกลุ่ม ได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อโทรทัศน์ สมาชิกส่วนใหญ่ไม่เคยศึกษาดูงานหรืออบรมเกี่ยวกับยางพารา การเปิดตลาดสมาชิกได้รับผลประโยชน์มาก ด้านคุณภาพยาง ราคา ข้อมูลข่าวสารการขายผ่านตลาดกลางและน้ำหนัก ข้อมูลด้านอื่นๆ ของสมาชิกพบว่าสวนยางกับบ้านพักอยู่ห่างกันเฉลี่ย 4.82 กิโลเมตร ตลาดกลางกับบ้านพักห่างกันเฉลี่ย 20.06 กิโลเมตร การขายยางเฉลี่ย 2.33 ครั้งต่อเดือน สมาชิกรู้จักตลาดกลางจากเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร สมาชิกส่วนมากจะนำยาง

มาจำหน่าย โดยรถจักรยานยนต์การได้รับการบริการจากเจ้าหน้าที่ตลาดกลางโปร่งใส กล่าวได้ว่าสมาชิกตลาดกลางยางพารามีการพัฒนาด้านสภาพสังคม ในการเข้าเป็นสมาชิกกลุ่ม การรับรู้ข้อมูลตลาดและการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร ซึ่งเป็นคนกลางในการส่งเสริมและแสดงให้เห็นถึงการบริการของเจ้าหน้าที่ตลาด ปฏิบัติงานอย่างโปร่งใส สมาชิกมีความพึงพอใจ

2.2 ด้านสภาพเศรษฐกิจ เกี่ยวกับพื้นที่ปลูกและการผลิตยาง จากการศึกษาพบว่าสมาชิกถือครองพื้นที่ทำการเกษตรเฉลี่ย 40.28 ไร่ มีสวนยางก่อนเปิดกรีดเฉลี่ย 14.98 ไร่ สวนยางเปิดกรีดแล้วเฉลี่ย 26.59 ไร่ พื้นที่ทำการเกษตรอื่น ๆ เฉลี่ย 12.41 ไร่ ได้ผลผลิตยางเฉลี่ย 7,740.05 กิโลกรัม ต่อปี มีวันกรีดยางเฉลี่ย 136.18 วันต่อปี ด้านรายได้รายจ่าย หนี้สินแรงงานและการทำบัญชีรายรับ - รายจ่าย พบว่า รายได้ของสมาชิกอยู่ระหว่าง 200,001 - 800,000 บาทต่อปี โดยเฉลี่ยมีรายได้ 482,938 บาทต่อปี รายได้จากการขายยางกับตลาดกลางเฉลี่ย 327,501.10 บาทต่อปี รายได้ขายยางนอกตลาดกลางเฉลี่ย 127,640.40 บาทต่อปี รายได้จากการขายสินค้าเกษตรอื่น 87,545.13 บาทต่อปี รายได้จากขายสินค้าบริการเฉลี่ย 37,529.41 บาทต่อปีสำหรับรายจ่ายเกี่ยวกับการผลิตยางเฉลี่ย 160,753.10 บาทต่อปี รายจ่ายของครอบครัวเฉลี่ย 118,512.60 บาทต่อปี สมาชิกมีหนี้สินในครอบครัวเฉลี่ย 168,331.21 บาทต่อครอบครัว และแรงงานในครัวเรือนใช้ทำสวนยางเฉลี่ย 2.58 คน แรงงานจ้างทำสวนยางเฉลี่ย 2.83 คน ค่าจ้างเฉลี่ย 210.10 บาท ต่อคนการใช้แรงงานในครัวเรือนกรีดยางเฉลี่ย 2.18 คน การจ้างแรงงานกรีดยาง เฉลี่ย 2.61 คน และสมาชิกส่วนใหญ่ไม่ทำบัญชีรายรับ - รายจ่าย ในครอบครัว กล่าวได้ว่า สภาพทางเศรษฐกิจ ของสมาชิก ตลาดกลางยางพาราจะเห็นได้ว่าสมาชิกมีผลผลิตสูงการนำยางไปจำหน่ายในตลาดกลางมาก ทำให้สมาชิกได้ราคาขายสูงขึ้นทำให้สมาชิกมีรายได้มากกว่ารายจ่าย และมีการใช้แรงงานในครอบครัวสูง และควรสนับสนุนให้สมาชิกตลาดกลาง จัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่ายของครอบครัวเพื่อจะได้เป็นข้อมูลในการวางแผนการใช้จ่ายเงินบริหารจัดการสวนยาง ได้อย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ

2.3 ความรู้เกี่ยวกับการผลิตยาง จากการศึกษาสมาชิกด้านความรู้การผลิตยางพารา จากสภาพโดยทั่วไปของการปลูกยางพารา พันธุ์ยาง การเตรียมพื้นที่การปลูกยาง การดูแลรักษาสวนยาง โรคและศัตรูยาง การกรีดยาง ความรู้ด้านผลิตภัณฑ์และการแปรรูป จากการผลิตยางแผ่นดิบ และการแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางความรู้ด้านการตลาดยางพาราจากตลาดยางแผ่นดิบ และตลาดยางแผ่นรมควัน จากคำถาม 37 ข้อ พบว่า สมาชิกตอบคำถามถูกระหว่าง 21-25 คะแนน ซึ่งสมาชิกมีความรู้ปานกลาง สมาชิกตอบคำถามถูกระหว่าง 26-30 คะแนน มีความรู้ค่อนข้างมาก ตอบคำถามถูกระหว่าง 15-20 คะแนนมีความรู้ค่อนข้างน้อย สมาชิกตอบคำถามถูกน้อยกว่า 15 คะแนน มีความรู้ น้อยและสมาชิกตอบ คำถามถูกมากกว่า 30 คะแนน มีความรู้มาก สรุปแล้วสมาชิกมีความรู้ด้านการผลิตยาง ด้านผลิตภัณฑ์ยางและแปรรูป และด้านตลาดยาง ในระดับปานกลาง

2.4 การปฏิบัติและการใช้เทคโนโลยีก่อนและหลังเปิดกรีดยาง

2.4.1 การปฏิบัติและการใช้เทคโนโลยีก่อนเปิดกรีด จากการศึกษาพบว่าสมาชิกส่วนใหญ่ มีการปฏิบัติและนำเทคโนโลยีไปใช้ตั้งแต่ การคัดเลือกพันธุ์เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ การใช้วัสดุปลูกยางชำถุงขนาด 1-2 ฉัตร ปลูกช่วงฤดูฝน มีการเตรียมพื้นที่โค่นยางเก่าเผาปรน ไถพรวนปลูกซ่อมต้นยางที่ตายภายใน 2 เดือนก่อนหมดฝน ตลอดจน การขุดหลุมปลูก 50x50x50 เซนติเมตร การดูแลรักษาการใส่ปุ๋ยเคมีสูตร 20 – 8 – 20 ตามอายุยาง ซึ่งตรงกับกรมวิชาการเกษตร ข้อมูลทางวิชาการ(2547:28-31) ได้แก่ การเตรียมพื้นที่ การเลือกพันธุ์ยาง การปลูกยางวัสดุปลูก การดูแลรักษาสวนยาง การใส่ปุ๋ย การตัดแต่งกิ่ง และการป้องกันกำจัด โรคยาง สำหรับการปฏิบัติโดยใช้เทคโนโลยีนี้้อยบางเรื่อง เช่น การลดต้นทุนการปลูกสร้างโดยการผสมปุ๋ยเคมีใช้เองเพียงร้อยละ 50.50 อาจมีสาเหตุบางประการเช่น การจัดหาซื้อแม่ปุ๋ยเคมีในการผสมลำบาก ขาดความรู้เรื่อง การคำนวณสูตรปุ๋ยหรืออาจจะต้องการมีการรวบรวมในการจัดหาซื้อแม่ปุ๋ยในการผสม การปลูกยางไม่มีการปักหลักยึดลำต้นสมาชิกไม่จำเป็นต้องปักหลักยึด ส่วนการพ่นสารเคมีในช่วงยางเล็กเกิดโรคใบร่วง อาจจะไม่สะดวกในการปฏิบัติงานซึ่งสอดคล้องกับ สถาบันวิจัยยาง (2545:15)

เรื่องการสำรวจการเลือกใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมของสวนยางขนาดเล็กในภาคใต้ พบว่าเกษตรกร นำเทคโนโลยีไปใช้ตามคำแนะนำได้แก่วิธีการปลูก การใช้พันธุ์ยาง การกำจัดวัชพืช ซึ่งหมายถึงการเตรียมพื้นที่การดูแลรักษาต้นยางก่อนเปิดกรีดด้วย สำหรับเทคโนโลยีที่เกษตรกรไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำได้แก่ การใส่ปุ๋ยเคมีผสมเอง การป้องกันกำจัด โรค

2.4.2 การปฏิบัติและใช้เทคโนโลยีหลังเปิดกรีดยาง จากการศึกษาพบว่าสมาชิกส่วนใหญ่ ปฏิบัติและใช้เทคโนโลยีหลังเปิดกรีดยาง ได้แก่ การทำความสะอาดอุปกรณ์ด้วยยางล้างรวมยาง การลับมีดกรีดยางให้คมทุกวันก่อนกรีดยาง การวัดขนาดเส้นรอบวงต้นยางก่อนเปิดกรีด การเปิดกรีดทำมุม 30 องศา ในระดับแนวราบ การใช้กรองน้ำยางเบอร์ 40 และเบอร์ 60 ในการผลิตยาง การดูแลใส่ปุ๋ยเคมี สูตร 30 – 5 – 18 ปีละ 2 ครั้ง และการใช้สารเคมีเร่งน้ำยางก่อนโค่นซึ่งปฏิบัติตรงกับกรมวิชาการเกษตร อ้างโดยวิชาเงินราษฎร (2547 : 10-19) ในเรื่องการใส่ปุ๋ยยางพาราหลังเปิดกรีด สูตร 30 – 5 – 18 สำหรับการปฏิบัติและใช้เทคโนโลยีนี้้อยหลังเปิดกรีดยางได้แก่ การกรีดยางเวลา 06.00 – 08.00 นาฬิกา การกำจัดวัชพืชสวนยางหลังกรีดปีละ 2 ครั้ง การบันทึกการปฏิบัติงานในสวนยางทุกครั้ง การแบ่งหน้ากรีด ครึ่งต้นวันเว้นวันซึ่งสอดคล้องกัน และกรมวิชาการเกษตร ข้อมูลวิชาการยางพารา (2547-90) กล่าวว่ากรีดกรีดยาง เวลา 06.00-08.00 นาฬิกา จะได้ผลต่ำกว่าการกรีดยาง 03.00 – 06.00 นาฬิกา เฉลี่ยประมาณ 4 – 5 เปอร์เซ็นต์และ จากประสบการณ์ของผู้วิจัย เห็นด้วยเพราะตามปกติการกรีดยางของเกษตรกรภาคใต้นิยมกรีดกลางคืน เนื่องจากกรีดยาง

เวลากลางคืนอากาศเย็นสบายไม่ร้อนเหมือนตอนกรีดยางในเวลากลางวัน และเวลาที่เหลือในเวลากลางวันจะได้ประกอบอาชีพเสริมด้านอื่นได้อีกทางหนึ่งด้วย

2.5 ปัญหาของสมาชิก จากการศึกษาประเด็นปัญหาการปลูกยางพาราของสมาชิกใน 6 ประเด็น พบว่า ด้านการผลิตสมาชิกมีปัญหาปานกลาง ได้แก่ การกรีดยางระบบกรีด วิธีกรีด โรค และศัตรูยาง การดูแลรักษาสวนยางและการคัดเลือกพันธุ์ยางวัสดุปลูกยางการปลูกยาง มีปัญหาน้อยคือ แหล่งจำหน่ายปุ๋ย ราคาปุ๋ยเคมี การเตรียมพื้นที่และสภาพพื้นที่ปลูกยางทั่วไป เพราะสมาชิกมีความรู้เรื่องยางพารา และ ข่าวสารวิชาการเข้าถึงเกษตรกรได้รวดเร็ว ด้านการแปรรูปและผลิตภัณฑ์ยาง สมาชิกมีปัญหาปานกลาง ได้แก่ เทคโนโลยีการแปรรูป โรงเรือน เครื่องมือวัสดุอุปกรณ์ การผลิตยาง เครื่องจักรในการผลิตยาง และแหล่งน้ำในการผลิตยางดิบ ด้านการตลาดยางพารา เกษตรกรมีปัญหามากคือการจ่ายเงินค่ายาง เหตุผลเพราะว่าภาครัฐสนับสนุนเงินทุนหมุนเวียนให้ตลาดกลางยางพาราไม่เพียงพอ ประกอบกับบริษัทผู้ประมวลยางได้รับมอบยางล่าช้า ทำให้การจ่ายเงินค่ายางให้เกษตรกรล่าช้าหลังจากการขาย ประมาณ 2 – 3 วัน ปัจจุบันภาครัฐได้ทำการแก้ไขแล้วและ เรื่อง สมาชิกมีปัญหาปานกลาง ได้แก่ การคัดคุณภาพ การชั่งน้ำหนักยาง การบริการเจ้าหน้าที่และขั้นตอนการลงทะเบียนเป็นสมาชิกตลาดกลาง ด้านความรู้เรื่องยาง สมาชิกมีปัญหาปานกลางทุกเรื่อง ได้แก่ เรื่องการตลาดกลางยางพารา การปลูกสร้างสวนยาง และการผลิตยางแผ่นดิบ ด้านการสนับสนุนจากภาครัฐเกี่ยวกับยางพารา สมาชิกมีปัญหาปานกลาง ได้แก่ เรื่องการสนับสนุนเงินทุนหมุนเวียน การพุงราคา การฝึกอบรม ศึกษาดูงาน และการขอสงเคราะห์ปลูกแทนใหม่ ส่วนเรื่อง โรงเรือนการผลิตยางสมาชิกมีปัญหาน้อย ด้านสภาพแวดล้อมในการดำเนินการด้านยางพารา สมาชิกมีปัญหาปานกลาง ได้แก่ เรื่องการคมนาคมในพื้นที่การได้รับที่ข้อมูลข่าวสาร และสถานที่จัดตลาดกลางกับการมาจำหน่ายยาง

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ จากการศึกษาที่กรมวิชาการเกษตร ดำเนินการจัดตั้งตลาดกลางยางพาราจังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อพัฒนาระบบตลาดยางของประเทศอันเป็นพื้นฐานการพัฒนาอุตสาหกรรมยางที่เกี่ยวข้อง และสร้างความมั่นคงในอาชีพการทำสวนยางของเกษตรกร เช่น พัฒนาสวนยางก่อนและหลังเปิดกรีด โดยการนำเทคโนโลยีใช้อย่างถูกต้องตามหลักวิชาการพัฒนาคุณภาพยาง มีราคากลางในการอ้างอิง ในการจำหน่ายยาง มีตลาดเครือข่ายครอบคลุมทุกพื้นที่ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังนี้

3.1.1 ด้านสมาชิกตลาดกลาง

1) ด้านสภาพสังคมของสมาชิก จากการวิจัย ปรากฏว่า สมาชิกตลาดกลางมีสภาพสังคมที่มั่นคง ตั้งแต่ระดับการศึกษา สมาชิกในครัวเรือนที่ไม่มาก และมีการใช้แรงงานในครอบครัวสูง มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเกษตร การได้รับข้อมูลข่าวสารสื่อต่างๆตลอดถึงผลประโยชน์ที่ได้รับจากตลาดกลาง การพัฒนาคุณภาพยาง การขายยางได้ราคาสูงขึ้น การบริการของตลาดกลาง มีราคากลางอ้างอิงในการจำหน่ายยาง ตลอดจนการคมนาคม ในการนำยางไปจำหน่าย ซึ่งเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นว่า ด้านสภาพสังคมของสมาชิกมีความมั่นคง ซึ่งภาครัฐต้องพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

2) ด้านสภาพเศรษฐกิจของสมาชิก จากการวิจัยปรากฏว่าสมาชิกตลาดกลางยางพารา มีสภาพทางเศรษฐกิจที่มั่นคง มีการถือครองพื้นที่ทำการเกษตรสูง มีการทำการเกษตรหลายอย่าง เป็นอาชีพเสริม ป้องกันความเสี่ยงจากการประกอบอาชีพยางพาราอย่างเดียวนั้นมีผลผลิตจากยางค่อนข้างสูงต่อปี สำหรับรายได้รายจ่ายหนี้สิน ปรากฏว่าสมาชิกตลาดกลางมีรายได้มั่นคงจากการจำหน่ายยางพาราและรายได้เสริมจากอาชีพเกษตรอื่น ๆ และอาชีพเสริมอื่นๆ แต่ก็มีหนี้สินและค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเช่นกัน ดังนั้น สมาชิกตลาดกลางจะต้องปรับปรุงครอบครัวให้มีรายได้เพิ่มขึ้น เช่น การนำเทคโนโลยีที่เหมาะสมเข้าไปจัดการดูแลรักษาสวนตั้งแต่เริ่มปลูกจนถึงกรีดยาง พัฒนาคุณภาพยาง และการจำหน่ายยางพารา ตลอดจนการใช้แรงงานครัวเรือนให้มากขึ้นและมีการทำบัญชีรายรับ รายจ่ายในครัวเรือนอย่างจริงจัง เพื่อหาต้นทุน กำไรขาดทุนในแต่ละปีเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาอาชีพการเกษตรและเพิ่มรายได้ของสมาชิกตลาดกลางเองได้ด้วย

3) ด้านความรู้เกี่ยวกับการผลิตยางของสมาชิกตลาดกลางปรากฏว่า สมาชิกตลาดกลางยางพารา มีความรู้ด้านการผลิตยางในระดับปานกลาง ได้แก่เรื่อง สภาพทั่วไปของการปลูกยาง พันธุ์ยาง การเตรียมพื้นที่ การปลูกยาง การดูแลรักษาสวนยาง โรคและศัตรูยาง การกรีดยาง ตลอดจนผลิตภัณฑ์และแปรรูปยาง เช่น การผลิตยางแผ่นดิบ และแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางในรูปแบบต่าง ๆ สำหรับตลาดกลางยางพาราก็เช่นเดียวกันเกษตรกรมีความรู้ในเรื่องตลาดกลางยางแผ่นดิบและตลาดยางรมควันดีในบางเรื่องแต่ในบางประเด็นควรมีการให้ความรู้เพิ่มเติม ดังนั้นภาครัฐ หรือส่วนราชการที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมแนะนำความรู้ในเรื่องดังกล่าวและพัฒนาเทคโนโลยียางในเชิงรุก เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในภาคผลิตของเกษตรกรเพื่อเป็นการลดต้นทุนเพิ่มรายได้ให้เกษตรกร

4) การปฏิบัติและการใช้เทคโนโลยีก่อนและหลังเปิดกรีดยางของสมาชิกตลาดกลางยางพารา ปรากฏว่า สมาชิกตลาดกลางนำเทคโนโลยีไปใช้อยู่ในระดับสูงเกือบทุกเรื่อง ได้แก่ การคัดเลือกพันธุ์ยาง วัสดุปลูกยาง การเตรียมพื้นที่ การปลูกซ่อมการขุดหลุม เป็นต้น สำหรับการใช้นโยบายหลังเปิดกรีดยางพบว่าเกษตรกรใช้เทคโนโลยีในระดับสูงเกือบทุกเรื่องเช่นกัน

ได้แก่ การทำความสะอาดอุปกรณ์ การลับมีดกรีดยาง การวัดขนาดต้นยางก่อนเปิดกรีด มีบางเรื่องเท่านั้นที่สมาชิกปฏิบัติน้อย เช่น การกรีดยางเวลา 06.00 – 08.00 น การกำจัดวัชพืชปีละ 2 ครั้ง การบันทึกการปฏิบัติงานในสวน การแบ่งหน้ากรีด การกรีดครั้งต้นวันเว้นวัน ดังนั้นภาครัฐหรือหน่วยราชการที่รับผิดชอบส่งเสริมพัฒนาต้องดำเนินการสร้างความเข้าใจแนะนำรวมถึงอาจจัดสร้างศูนย์เรียนรู้ หรือมีการฝึกอบรม ความรู้เรื่องยางอย่างทั่วถึงรวมถึงการส่งเสริมโดยวิธีการผ่านสื่อทุกชนิดที่จะให้เข้าถึงสมาชิกหรือเกษตรกร โดยเร็วและถูกต้องมากที่สุด

3.1.2 ด้านหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1) เจ้าหน้าที่ เช่นเจ้าหน้าที่ตลาดกลางยางพารา เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการทำสวนยาง นักวิชาการเกษตร นักวิจัยพัฒนา ต้องเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องยางพารา ด้านการผลิต การแปรรูปและผลิตภัณฑ์ยาง และการตลาดยางเป็นอย่างดี ตลอดจนเข้าใจรอบรู้ในบริบทของพื้นที่ และเกษตรกรเพื่อพัฒนาระบบการผลิตยางพาราทั้งระบบ ตั้งแต่เริ่มปลูกจนถึงเก็บเกี่ยวผลผลิต สู้ตลาดส่งออกให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีผลตอบแทนคุ้มทุนและกำไรสูงสุด ดังนั้นควรมีการพัฒนาเจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้องอยู่ตลอดเวลา

2) สำนักงานตลาดกลางยางพารา ควรเป็นหน่วยงานหลักในการช่วยเหลือ สนับสนุนสมาชิกอย่างจริงจัง พร้อมกับประสานงานกับหน่วยงานในระดับพื้นที่ เช่น สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง เกษตรจังหวัด เกษตรอำเภอ สำนักงานสหกรณ์อำเภอ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร เพื่อช่วยเหลือสมาชิกตลาดกลางยางพาราเกี่ยวกับการพัฒนาสวนยาง การปรับปรุงเทคโนโลยีการผลิตยาง เพื่อให้สมาชิกได้ปรับปรุงพัฒนาระบบการผลิต เป็นการลดต้นทุน สร้างรายได้เพิ่มขึ้น

3.1.3 ด้านอื่น ๆ เช่น รัฐควรสนับสนุนเงินทุนหมุนเวียนในการเปิดตลาดเครือข่าย และระบบข้อมูลสื่อสารตลาดยาง การฝึกอบรมวิชาการยางพารา ตามความต้องการของเกษตรกร สร้างแปลงยางต้นแบบของเกษตรกร โรงผลิตยางแผ่นมาตรฐาน การศึกษาดูงานของสมาชิก การเชื่อมโยงของเครือข่าย การสร้างสมาชิกผู้นำ ในการพัฒนาการผลิตยาง ระบบตลาดยางและภาครัฐควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีความต่อเนื่องเพื่อเป็นการพัฒนาอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพ

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป จากผลการศึกษาครั้งนี้ได้ทราบถึงสภาพสังคมและเศรษฐกิจ ความรู้และการปฏิบัติใช้เทคโนโลยียางก่อนและหลังเปิดกรีดตลอดจนปัญหาและข้อเสนอแนะของสมาชิกตลาดกลางยางพาราจังหวัดนครศรีธรรมราชซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า เป็นภาพรวมอย่างกว้างๆ และเป็นบางส่วนของสมาชิกไม่ครอบคลุมและไม่เป็นข้อเปรียบเทียบหรือทางเลือกของเกษตรกร ได้ดีเท่าที่ควร ฉะนั้นหากมีโอกาสและมีผู้สนใจที่จะศึกษามีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

3.2.1 การใช้เทคโนโลยีก่อนและหลังเปิดกริดขายของเกษตรกรทั่วไปที่ไม่เป็นสมาชิกตลาดกลางและไม่จำหน่ายยางกับตลาดกลาง เนื่องจากจะได้ข้อเปรียบเทียบผลได้ผลเสีย หรือผลกระทบต่อการผลิตยางและเป็นทางเลือกกับเกษตรกรในการตัดสินใจปรับปรุงพัฒนาการผลิตยางจนถึงการจำหน่ายยางในระบบตลาดกลางต่อไป

3.2.2 ศึกษาระบบตลาดกลางกับตลาดเครือข่าย ร่วมกับเกษตรกร กลุ่มเกษตรกร สถาบันเกษตรกร และภาคเอกชน เพื่อต้องการทราบถึงระบบตลาด ทั้งภายในและภายนอกประเทศ จะได้นำมาพัฒนาปรับปรุงแก้ไขการผลิตยางของเกษตรกร กลุ่มเกษตรกร สถาบันเกษตรกร และภาคเอกชน เข้าสู่ระบบตลาดกลางยางพาราที่เป็นสากลหรือการยอมรับของตลาดโลกต่อไป

3.2.3 ศึกษาบทบาทเจ้าหน้าที่ภาครัฐในการสนับสนุนสมาชิกตลาดกลางยางพารา หรือเกษตรกรผู้ปลูกยางพาราทั่วไป เพื่อต้องการทราบว่าหน่วยงานภาครัฐหรือเจ้าหน้าที่มีบทบาทในการส่งเสริมอาชีพทำสวนยางพาราในระดับใด ซึ่งสามารถนำผลการวิจัยไปปรับปรุงบทบาทเจ้าหน้าที่ภาครัฐในการส่งเสริมอาชีพทำสวนยางพาราและวางแผนในการส่งเสริมเกษตรกรได้อย่างมีประสิทธิภาพ